

N. C. Jensen: Jeg har ønsket at gøre nogle faa Bemærkninger til dette Lovforslag, saa meget mere som jeg har været blandt dem, der ikke alene i Aar, men ogsaa tidligere have været med til at sige, at jeg troede, det var et Omraade, hvorpaa der kunde gennemføres Besparelser, uden at det egentlig kom til at skade. Nu tror jeg imidlertid, at det Lovforslag, som foreligger her, og som jo ogsaa har mødt en Del Kritik — jeg vil sige velvillig og saglig Kritik, som det burde, — er et Vidnesbyrd om, at den højtærede Landbrugsminister alligevel er gaaet lidt for rask frem, og at det Kommissionsarbejde, her er gjort, ikke har været omfattende nok. Thi var det kun nogle Bevillinger, som man vilde søge at spare, tror jeg, at man har strakt sig for vidt i det foreliggende Tilfælde; thi den Besparelse, her er foreslaaet, forudsætter en hel Revision af Husdyrloven, mens dette Forslag er i Virkeligheden ikke en Revision af Husdyrloven, som vi aabenbart trænge til. Det ærede Medlem fra Nyborg (N. Jensen) har ganske sikkert Ret i — det synes jeg i hvert Fald —, at man uden Skade kunde gennemføre de Besparelser, som her ere foreslaaede, til Statshingste- og Statstyskeskuerne. Jeg tror det ogsaa, og det er nævnt fra mange Sider, at man fra Landbrugets Side her godt kan sige: Javel, lad gaa! Men hvis man vil fastholde Kravet om saa omfattende Nedsættelser, som indeholdes her i Lovforslaget, tror jeg ikke, det vil være muligt at naa til et endeligt Resultat. Jeg tror, der maa foretages ret betydelige Reduktioner i disse Nedsættelser, om man skal kunne naa til et Resultat i indeværende Aar, ikke just for selve Bevillingernes Skyld — thi jeg tror egentlig, at de Summer kunde man meget vel tænke sig at spare —, men fordi man her har grebet ind paa Omraader, hvor man ikke skulde have grebet ind, og hvor det vil gøre Skade; og det har sikkert ikke været den højtærede Landbrugsministers saa lidt som Kommissionens Hensigt, men det er, fordi man ikke har haft den fornødne Tid til at se, hvad det var, man trængte til ved en Revision af Husdyrloven.

Her vil jeg indskyde den Bemærkning, at det kan være meget tiltalende, at man siger, at hvis man vilde paavise Besparelser paa nogle andre Omraader, vilde det lette dette Lovforslag paa dets videre Vej. Det kan være meget fristende og meget tiltalende. Men jeg vil ikke sige, at det tiltaler mig i saa overordentlig Grad at proklamere det. Jeg synes, at naar der er Tale

om disse Besparelser-Teorier, som jeg haaber en Gang skulde blive til Virkelighed, maa man gaa den Vej, at der, hvor man ser, der kan spares, maa man spare uden netop at sige dette: Ville I ogsaa spare paa andre Steder? Jeg synes, den ærede Landbrugsminister havde Ret, da han henvendte sig til det ærede Medlem fra Viborg (Lüttichau) og spurgte, om han da ogsaa tænkte, der kunde spares paa Hede-selskabets Budget. Det vilde det ærede Medlem selvfølgelig ikke, og saaledes vil man vel svare, tænker jeg, fra alle Sider. Men her har Kravet lydt, og det er ikke alene et Krav, der har lydt herinde fra, fra dem, der have staaet som Landbrugets Repræsentanter, men det er ogsaa kommet ude fra, idet man har ment, at Landbruget stod sig bedst ved, saa vidt som det var muligt, at staa paa sine egne Ben.

Men det ærede Medlem, som begyndte Forhandlingen i Gaar, havde Ret i den Hovedbetragtning, han gjorde gældende, at der var to Ting, vi ikke maatte røre ved i Øjeblikket, det var Præmieringen ved Dyrskuerne og Planteavlens. Der, tror jeg, skulde man have ladet det blive ved det bestaaende, jeg tror, det vilde have lettet dette Lovforslags Vej ganske betydeligt; thi lad være, at man hidtil har taget meget mere Hensyn til Præmieringen af Dyr end til Planteavlens, saa er man nu i Landbruget mere og mere kommen til den rigtige og selvfølgelig Opfattelse, at Husdyravlen og Planteavlens maa følges ad Haand i Haand, thi det er sikkert Livsnerven i hele vort økonomiske Liv, og det tror jeg ikke, man er parat til at kunne gøre Indskrænkning i i Øjeblikket. Det spiller, synes jeg, en overordentlig ringe Rolle, om man til Hesteavl eller Svineavl faar det, der er Tale om, eller sparer det — jeg tror, det kan undværes saa uendelig godt —, men med Hensyn til det andet, tror jeg, at det, vi skulde naa, er endnu saa meget og ligger saa langt borte, at det vil være alt for tidligt at tage disse Bevillinger bort. Hvor man kan tage Bevillinger bort, og hvor man kan sige til sig selv, at disse Besparelser kunne foretages, og hele Landbrugets økonomiske Liv vil endda gaa sin jævne Gang, der mener jeg, man skal gøre det, og der skal man gøre det uden Hensyn til, om man kan faa Besparelser paa andre Konti eller ej. Men hvor man ikke tør gaa ud fra, at Udviklingen har naaet en saadan Fuldkommenhed, hvor det økonomiske Liv er saa stærkt afhængigt, som